

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 94/09-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Jána Lubyho a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti V. H., B., zastúpenej advokátom Mgr. M. P., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbs 96/2003, za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbs 96/2003 p o r u š e n é b o l o .

2. Krajskému súdu v Bratislave p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbs 96/2003 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. V. H. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € [slovom dvetisícpäťsto eur (75 315 Sk)], ktoré jej je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť V. H. trovy konania v sume 278,56 € [slovom dvestosedemdesiatosem eur a päťdesiatšesť centov (8 391,89 Sk)] na účet jej právneho zástupcu Mgr. M. P., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2009 doručená sťažnosť V. H., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. M. P., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbs 96/2003 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa podala krajskému súdu 31. júla 2003 proti B. (ďalej aj „žalovaný“) žalobu „*na vyslovenie neplatnosti uznesenia zhromaždenia delegátov B.*“. Vec je krajským súdom vedená pod sp. zn. 9 Cbs 96/2003. Sťažovateľka podala predmetnú žalobu z dôvodu, že „*na predmetnom zhromaždení delegátov B. boli odsúhlasené uznesenia hlasmi delegátov s neplatnými mandátmi. Uznesenie zhromaždenia, ktoré nie je odsúhlasené potrebným počtom delegátov disponujúcimi platnými mandátmi je neplatné.*“.

Sťažovateľka v sťažnosti opisuje doterajší priebeh napadnutého konania a poukazuje na viacero úkonov krajského súdu, ktoré spôsobili neodôvodnené prietahy v konaní, a v konečnom dôsledku podľa jej tvrdenia aj porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd vo veci sťažovateľky prvýkrát rozhodol rozsudkom vyhláseným na pojednávaní konanom 25. mája 2006. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Obo 42/2007 z 29. mája 2008 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci na ďalšie konanie sa ďalšie pojednávanie vo veci na krajskom súde konalo 27. novembra 2008, pričom podľa sťažovateľky kľúčovú otázku, ktorá tvorí podstatu sporu, začal krajský súd *„riešiť až viac ako 5 rokov od návrhu na začatie konania. Na danú skutočnosť opakovane v priebehu konania upozorňovala sťažovateľka a je tak konštatované aj v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 05. 2008.*

Od začatia konania podaním návrhu zo dňa 31. 07. 2003 do dnešného dňa uplynulo skoro 5 a pol roka, pričom vo veci nie je do dnešného dňa právoplatne rozhodnuté...

Po viac ako jednom roku, listom zo dňa 05. 02. 2008, sťažovateľka podala na Najvyššom súde SR sťažnosť na prietahy v odvolacom konaní vedenom na Najvyššom súde SR. V odpovedi zo dňa 14. 02. 2008, sp. zn. KP 52/08 Najvyšší súd SR sťažovateľke oznámil, že z dôvodu množstva vecí prijatých príslušnému senátu na vybavenie sa predpokladá ukončenie veci v mesiaci máj/2008.“.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo V. H. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbs 96/03 bolo porušené.

2. *Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbs 96/03 konal bez zbytočných prietáhov.*

3. *V. H. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 100.000,- Sk (slovom stotisíc korún slovenských), ktoré jej je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť V. H. trovy právneho zastúpenia v sume 278,56 EUR (slovom dvestosedemdesiatosem eur a päťdesiatšesť centov) na účet jej právneho zástupcu Mgr. M. P., B... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 94/09-30 z 19. marca 2009 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčku krajského súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku krajského súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľky a predsedníčka krajského súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčky krajského súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka krajského súdu vo vyjadrení č. Spr 3068/2009 z 27. apríla 2009, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 28. apríla 2009, uviedla chronologický prehľad úkonov súdu a na základe tohto prehľadu konštatovala, „... že v predmetnej veci sp. zn. 9 Cbs 96/2003 krajský súd nespôsobil prietahy v konaní; vo veci konal priebežne bez zbytočných prietáhov, vo veci pojednával (vrátane NS SR) celkom desaťkrát, pričom z dôvodov doplnenia dôkazov vec dvakrát odročil na neurčito.

Z tohto dôvodu mám za to, že podaná sťažnosť sťažovateľky na Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 13. 01. 2009, je nedôvodná, tvrdenia sťažovateľky sa nezakladajú na pravde, a preto ju navrhujem v celom rozsahu odmietnuť.“.

Právny zástupca sťažovateľky v stanovisku z 19. mája 2009, ktorým reagoval na vyjadrenie predsedníčky krajského súdu z 27. apríla 2009, uviedol:

„K veci samej iba uvádzam, že pojednávanie pôvodne vytýčené na termín 07. 05. 2009 bolo Krajským súdom v Bratislave odročené na nový termín 28. 09. 2009. Posledné pojednávanie (ktoré však podľa môjho názoru neprinieslo žiadny skutočný posun v procese posudzovania právnej veci sťažovateľky súdom) sa konalo dňa 28. 11. 2008, doba nečinnosti súdu bude teda minimálne ďalších 10 mesiacov (za predpokladu, že pojednávanie dňa 28. 09. 2009 sa bude konať). Aj táto skutočnosť svedčí o tom, že súd nekoná vo veci účinne a efektívne tak, aby vec rozhodoval v súlade so zákonom a sťažnosť bola podaná dôvodne.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd si pri výklade „základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť

(napr. II. ÚS 55/98).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, predmetom konania pred krajským súdom je rozhodovanie o žalobe sťažovateľky, ktorou sa domáha určenia neplatnosti uznesenia zhromaždenia delegátov B. z 29. marca 2003 a 5. júna 2003 proti žalovanému. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu preskúmaného na vec sa vzťahujúceho písomného materiálu a zisteného priebehu konania konštatuje, že doterajšia dĺžka konania nie je ovplyvnená právnou a ani faktickou náročnosťou (zložitosťou) veci. Priebeh napadnutého konania nemožno pripísať na vrub zložitosti prerokovávanej veci. Ústavný súd vzal na vedomie, že ani predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení nepoukázala na zložitosť napadnutej veci ako dôvod, kvôli ktorému nebolo napadnuté konanie zatiaľ právoplatne skončené.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že z analýzy spisovej dokumentácie nezistil žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutého konania pripísať na ťarchu správania sťažovateľky.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného krajského súdu.

Z predloženého spisu krajského súdu vedeného pod sp. zn. 9 Cbs 96/2003 ústavný súd zistil, že sťažovateľka v pozícii žalobkyne podala 31. júla 2003 krajskému súdu žalobu o určenie neplatnosti uznesenia zhromaždenia delegátov B. z 29. marca 2003 a 5. júna 2003. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 29. januára 2004. Sťažovateľka na tomto pojednávaní vzniesla námietku zaujatosti senátu 9 Cbs. Od rozhodnutia najvyššieho súdu o námietke zaujatosti 12. februára 2004 krajský súd vo veci konal plynulo až do 20. januára 2005, keď sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito „z dôvodu riešenia

zaujatosti senátu s tým, že účastníci budú o ďalšom termíne pojednávania informovaní.“. Ďalšie pojednávanie, ktoré sa konalo 12. apríla 2005, bolo odročené na neurčito, keďže „vzhľadom na posledné podanie spojené s navrhovateľkou senát dospel k záveru, že je vo veci zaujatý. Ďalší postup senátu bude v súlade s OSP.“. Spis bol predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti 9. júna 2005. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Ndob 55/05 a sp. zn. 4 Ndob 47/05 z 28. júna 2005 rozhodol tak, že JUDr. M. M., JUDr. V. Š. a JUDr. A. S. nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veciach sp. zn. 9 Cbs 96/03 a sp. zn. 29 Cb 33/00. Spis bol krajskému súdu vrátený 1. júla 2005.

Krajský súd vo veci následne pojednával 26. januára 2006, 18. apríla 2006, 23. mája 2006 a 25. mája 2006. Na pojednávaní konanom 25. mája 2006 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a nepriznal žalovanému právo na náhradu trov konania. Vo vzťahu k uzneseniu prijatému 29. marca 2003 zhromaždením delegátov krajský súd žalobu zamietol z dôvodu, že sťažovateľka námietky proti tomuto uzneseniu podľa jeho názoru nevzniesla v jednomesačnej prekluzívnej lehote od konania schôdze. Vo vzťahu k uzneseniu prijatému 5. júna 2003 zhromaždením delegátov krajský súd žalobu zamietol, keďže podľa jeho záveru u žalovaného nedošlo k porušeniu pravidiel spravovania cudzieho majetku. Na ďalšie námietky sťažovateľky krajský súd neprihliadal, keďže neboli sťažovateľkou uplatnené v lehote podľa § 242 Obchodného zákonníka.

Rozsudok krajského súdu napadla sťažovateľka odvolaním doručeným krajskému súdu 17. júla 2006. Spis bol najvyššiemu súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní 16. augusta 2006. V dôsledku žiadosti sťažovateľky z 13. septembra 2006 o oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie bol spis 26. septembra 2006 vrátený krajskému súdu na rozhodnutie o oslobodení sťažovateľky od súdneho poplatku za odvolanie a opätovne bol spis predložený najvyššiemu súdu po rozhodnutí o nároku sťažovateľky na oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie 19. februára 2007.

Najvyšší súd na pojednávaní konanom 29. mája 2008 rozhodol uznesením sp. zn. 6 Obo 42/2007 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol krajskému súdu vrátený 14. júla 2008. Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia

najvyššieho súdu vyplýva, že „Podľa obsahu spisu, najmä zo zápisnice zo zhromaždenia delegátov B., konaného 29. marca 2003, bod 6. (č. l. 99 spisu) bolo zhromaždenie rozpustené, pretože v priebehu schôdze časť delegátov odišla z rokovacej miestnosti, čo malo za následok, že zhromaždenie delegátov už nebolo uznášaniaschopné.

Zo zápisnice zo zhromaždenia delegátov B., konaného 5. júna 2003 (č. l. 47 spisu) vyplýva, že zhromaždenie delegátov pokračovalo ďalej v programe začatom zhromaždením delegátov z 29. marca 2003, a že schôdza delegátov, ktorá začala 29. marca 2003 bola po prerušení konania ukončená 5. júna 2003. Podat' námietky proti uzneseniu schôdze delegátov potom bolo možné až po jej skutočnom ukončení a po prejednaní schváleného programu, t. j. 5. júna 2003. Je nepochybné, že žalobkyňa v zákonnej prekluzívnej lehote do jedného mesiaca od konania schôdze, dňa 3. júla 2003, oznámila žalovanému námietky...

Súd prvého stupňa pochybil, keď posudzoval zhromaždenie delegátov konané 29. marca 2003 ako riadne ukončené, od ktorého odvodil jednomesačnú prekluzívnu lehotu pre oznámenie námietok predstavenstvu. Mal podľa návrhu preskúmať platnosť žalobkyňou namietaných uznesení schôdze delegátov, vrátane uznesení prijatých na zhromaždení delegátov 29. marca 2003, či sú v rozpore s právnymi predpismi alebo stanovami družstva.

Súd prvého stupňa sa v prvom rade mal zaoberať podstatnou námietkou žalobkyne, a to právoplatnosťou mandátov osôb, ktorí sa zúčastnili pri hlasovaní o prijatých uzneseniach v oboch termínoch konania zhromaždenia delegátov. Ide o námietku, ktorú žalobkyňa vzniesla v priebehu konania a s ktorou sa nezávisle od toho, či bola alebo nebola predmetom námietky z 3. júla 2003 mal súd predovšetkým zaoberať pre posúdenie, či uznesenia boli prijaté osobami s platnými mandátmi. Na otázku platnosti mandátov delegátov žalobkyňa neustále upozorňovala žalovaného a čiastočne to naznačila aj v bode 1) a 2) podaných námietok z 3. júla 2003.

Bez náležitého zistenia skutkového stavu o platnosti mandátov delegátov je potom predčasný záver súdu prvého stupňa o schválení uznesení nadpolovičnou väčšinou prítomných delegátov.“.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že krajský súd síce v období od podania žaloby (31. júl 2003) do 25. mája 2006 (vyhlásenie rozsudku) konal vo veci v zásade plynulo, avšak jeho činnosť bola nesústredená a neefektívna, čo možno vyvodit'

z dôvodov, pre ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 42/2007 z 29. mája 2008 jeho rozsudok zrušil. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Navyše, v konkrétnych okolnostiach prípadu ústavný súd vzal na vedomie, že v dôsledku svojej nesústrednej a neefektívnej činnosti sa krajský súd až do vrátenia spisu najvyšším súdom, t. j. do 14. júla 2008, vôbec nezaoberal najpodstatnejšou a základnou námietkou sťažovateľky, ktorá sa týka neplatnosti mandátov delegátov prítomných na zhromaždení delegátov B.

Po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie najvyšším súdom konal krajský súd vo veci bez prietahov do 27. novembra 2008, keď sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené až na 7. máj 2009, čo vzhľadom na dovtedajší priebeh napadnutého konania ústavný súd považoval za neprimerane dlhú dobu. Navyše zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že aj pojednávanie určené na 7. máj 2009 bolo z dôvodu práceneschopnosti sudkyne zrušené a bol určený nový termín pojednávania na 17. september 2009, z čoho vyplýva, že krajský súd je po vrátení veci na ďalšie konanie najvyšším súdom v zásade nečinný.

Ústavný súd na základe svojich zistení dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní spôsobeným jednak neefektívnou a nesústredenou činnosťou, ako aj neodôvodnenou nečinnosťou krajského súdu, a preto rozhodol, že krajský súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbs 96/2003 porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K námietke predsedníčky krajského súdu, že „... v *predmetnej veci sp. zn. 9 Cbs 96/2003 krajský súd nespôsobil prietahy v konaní; vo veci konal priebežne bez zbytočných prietahov, vo veci pojednával (vrátane NS SR) celkom desaťkrát, pričom z dôvodov doplnenia dôkazov vec dvakrát odročil na neurčito*“, považoval ústavný súd za potrebné uviesť, že početnosť úkonov všeobecného súdu vrátane počtu pojednávaní

uskutočnených v napadnutej veci nemôže postačovať na prijatie záveru, že nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípade, ak sa ukáže, že tieto úkony boli neefektívne a nesmerovali k právoplatnému skončeniu veci v primeranom čase.

Keďže napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby v právnej veci sťažovateľky konal bez zbytočných prietáhov [čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia tohto základného práva, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez jeho porušovania (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka žiadala, aby jej bolo

priznané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk (3 319,39 €), poukazujúc najmä na to, že „V dôsledku nesprávneho a protiústavného postupu Krajského súdu v Bratislave je sťažovateľka neprimerane dlho vystavená značnej právnej neistote, pretože otázka zrušenia uznesení zhromaždenia delegátov B. má vplyv na práva a povinnosti sťažovateľky ako členky družstva ako aj tretích osôb voči bytovému družstvu, ako aj právnu istotu sťažovateľky ohľadom ďalšej správy jej majetku – bytu a podielu na nebytových priestoroch. Je dôvodná obava, že B. nakladá s majetkom družstva, teda majetkom v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľky a ostatných členov družstva v rozpore s princípom hospodárnosti a účelnosti, pričom na túto činnosť využíva postupy spočívajúce v schvaľovaní uznesení delegátmi bez platných mandátov.

Táto dlhodobá stresová situácia a právna neistota zhoršuje zdravotný stav sťažovateľky, ktorá sa lieči na diabetes 2. stupňa a vysoký krvný tlak. Stresová situácia a uvedené zdravotné problémy sa pretrvávajúcim stavom nečinnosti súdu zhoršujú.“

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým dĺžku obdobia, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, správanie sťažovateľky ako účastníčky konania a povahu prerokovanej veci ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľke v sume 2 500 € (75 315 Sk) primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia advokátom Mgr. M. P. Advokát požadoval náhradu trov právneho zastúpenia v sume 278,56 €. Keďže suma požadovaná advokátom neprekračovala sumu vypočítanú podľa príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd ju priznal v požadovanej sume. Priznanú úhradu trov konania je

krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2009